

Sygn. akt I C 185/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Kirsch

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Lipińska

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2023 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.

przeciwko M. B.

o zapłatę

utrzymuje w całości w mocy w stosunku do pozwanego M. B. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydany przez Sąd Okręgowy w Siedlcach w dniu 5 września 2019 r. w sprawie I Nc 137/19,

zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty,

nakazuje pobrać od pozwanego M. B. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Siedlcach) kwotę 550,20 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych i dwadzieścia groszy) tytułem części wynagrodzenia biegłej psycholog M. M. za sporządzenie opinii w sprawie, pokrytego tymczasowo z sum Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 185/20

UZASADNIENIE

W dniu 22 sierpnia 2019 r. wpłynął do Sądu Okręgowego w Siedlcach pozew o zapłatę w postępowaniu nakazowym (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. (poprzednia nazwa spółki – (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.), w którym powód wniósł o nakazanie pozwanym Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., S. G. i M. B. aby zapłacili solidarnie na rzecz powoda kwotę 219.865,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że pozwany Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. – na zabezpieczenie zapłaty zobowiązań wobec powoda, zgodnie z par. 7 ust. 7.6 umowy handlowej nr (...) z dnia 3 marca 2015 r. – wystawił weksel własny in blanco bez protestu i pozostawił ten weksel do dyspozycji powoda. Za wystawcę weksla poręczenia wekslowego udzielili pozwani S. G. i M. B., składając na wekslu swój podpis. Powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał pozwanemu Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. swoje towary, zgodnie ze wskazanymi w uzasadnieniu pozwu fakturami VAT. Pozwana spółka nie zapłaciła na rzecz powoda całości należności wynikających z powyższych faktur, a w dniu 10 września 2018 r. potwierdziła stan swojego zadłużenia wobec powoda na dzień 31 lipca 2018 r. W dniu 11 lipca 2019 r. powód wypełnił weksel na kwotę 223.865,13 zł, wyznaczając

jednocześnie termin zapłaty na dzień 26 lipca 2019 r. Po otrzymaniu wezwania pozwana spółka dokonała częściowej zapłaty należności w łącznej kwocie 4.000 zł, ale do dnia złożenia pozwu nie uiściła należności w kwocie 219.865,13 zł. Pozwany S. G. nie odebrał wezwania do zapłaty, zaś pozwany M. B. w piśmie z dnia 22 lipca 2019 r. poinformował, że w dniu 31 grudnia 2016 r. wystąpił ze spółki i od dnia 1 lipca 2017 r. nie podejmował żadnych decyzji w spółce.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 5 września 2019 r. (I Nc 137/19) Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 36).

W dniu 1 października 2019 r. wpłynęły do akt sprawy zarzuty pozwanego M. B. od nakazu zapłaty z dnia 5 września 2019 r., w których pozwany wniósł o uchylenie w stosunku do niego nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa (k. 44).

W uzasadnieniu zarzutów do nakazu zapłaty pozwany M. B. w pierwszej kolejności zakwestionował złożenie podpisów pod deklaracją wekslową i wekslem. Zarzucił również nieprawidłowe wypełnienie weksla, a także zakwestionował prawidłowość wyliczenia wysokości odsetek na dzień wypełnienia weksla. Pozwany stwierdził ponadto, że w dniu 29 grudnia 2016 r. dokonał sprzedaży udziałów posiadanych w spółce Centrum (...) - (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., informował również powodową spółkę o problemach finansowych pozwanej spółki, problemach osobistych prezesa zarządu pozwanej spółki (...), postulując ograniczenie dostaw sprzętu (k. 44-47).

W dniu 20 lipca 2020 r. wpłynęło do akt sprawy pismo procesowe pełnomocnika powodowej spółki, w którym wniesiono o utrzymanie w mocy w stosunku do pozwanego M. B. nakazu zapłaty z dnia 5 września 2019 r. (k. 106-108).

Na rozprawie w dniu 10 października 2023 r. pełnomocnik pozwanego podtrzymywał dotychczasowe stanowisko, wniósł o uchylenie nakazu zapłaty w części dotyczącej pozwanego M. B. i oddalenie powództwa w stosunku do niego (stanowisko pełnomocnika pozwanego M. B. zarejestrowane na rozprawie w dniu 10 października 2023 r.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 3 marca 2015 r. pomiędzy spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. (obecna nazwa spółki – (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.) a Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. zawarta została umowa handlowa dla franchisingobiorców nr (...). Celem umowy było określenie partnerskich zasad współpracy w zakresie sprzedaży wyrobów dostawcy na rzecz odbiorcy.

W dniu zawarcia umowy, tj. 3 marca 2015 r., podpisana została przez pozwaną spółkę deklaracja wekslowa.

Zgodnie z zawartą umową zabezpieczeniem należności dostawcy od odbiorcy za zakupione towary miał być weksel własny in blanco.

Pozwana spółka Centrum (...) - (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. podpisała i wręczyła powodowej spółce weksel własny in blanco, za który poręczyli S. G. i M. B., składając pod wekslem własnoręczne podpisy.

W dniu podpisania deklaracji wekslowej i złożeniu podpisu na wekslu pozwany M. B. był zdolny do swobodnego oraz świadomego podejmowania decyzji i wyrażenia woli, jak również zrozumienia dokonanych czynności.

W 2016 r. pozwany M. B. prowadził z powodową spółką korespondencję mailową, w której informował o trudnej sytuacji finansowej pozwanej spółki Centrum (...) - (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., a także o problemach osobistych prezesa zarządu spółki S. G..

Umowa zawarta pomiędzy spółkami w dniu 3 marca 2015 r. nie została jednak rozwiązana i współpraca handlowa nadal trwała.

Na podstawie umowy z dnia 29 grudnia 2016 r. pozwany M. B. sprzedał S. G. dwieście udziałów w spółce Centrum (...) - (...) sp. z o.o. z siedzibą w G..

W okresie czerwca 2017 r. powodowa spółka sprzedała i dostarczyła spółce Centrum (...) - (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. towary o łącznej wartości 205.792,81 zł, wystawiając na tę okoliczność pięć faktur VAT.

W dniu 10 września 2018 r. spółka Centrum (...) - (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. dokonała potwierdzenia salda na dzień 31 lipca 2018 r., obejmującego m.in. należności wynikające z faktur z czerwca 2017 r.

W dniu 11 lipca 2019 r. powodowa spółka wypełniła będący w jej posiadaniu weksel in blanco na kwotę 223.865,13 zł, wskazując termin płatności weksla na dzień 26 lipca 2019 r.

Pismem z dnia 11 lipca 2019 r. powodowa spółka skierowała do pozwanej spółki oraz do poręczycieli weksla S. G. i M. B. wezwanie do zapłaty kwoty 223.865,13 zł, na którą składała się kwota główna 194.783,28 zł oraz należności odsetkowe wynikające z pięciu faktur z czerwca 2017 r. w kwocie 29.081,85 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów: weksla wystawionego w dniu 11 lipca 2019 r. (k. 9), deklaracji wekslowej z dnia 3 marca 2015 r. (k. 10), umowy handlowej z dnia 3 marca 2015 r. (k. 11-12v), faktur VAT (k. 13-18v), oświadczenia o dokonaniu cesji zwrotnej z dnia 25 czerwca 2019 r. (k. 19), potwierdzenia salda na dzień 31 lipca 2018 r. (k. 20-20v), wezwania do zapłaty z dnia 11 lipca 2019 r. (k. 21-21v), potwierdzeń nadania (k. 22-24v), pisma pozwanego M. B. z dnia 22 lipca 2019 r. (k. 25), umowy sprzedaży udziałów w spółce z dnia 29 grudnia 2016 r. (k. 48-48v), korespondencji mailowej pozwanego (k. 50-56), opinii biegłego M. D. z dnia 1 marca 2021 r. (k. 153-176), opinii biegłych K. M. i M. M. z dnia 2 lutego 2023 r. (k. 274-280v), częściowo zeznań pozwanego M. B. zarejestrowanych na rozprawie w dniu 10 października 2023 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z treści pozwu oraz treści pism procesowych pełnomocnika powodowej spółki wynikało ponad wszelką wątpliwość, że roszczenie (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wobec wszystkich pozwanych zostało oparte na wystawionym przez spółkę Centrum (...) - (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. wekslu własnym in blanco, który został wypełniony przez powódkę w dniu 11 lipca 2019 r. Oczywistym jest zatem, że powodowa spółka dochodziła w niniejszej sprawie roszczenia wekslowego (zobowiązania wekslowego).

Analiza przepisów prawa wekslowego pozwala na stwierdzenie, że odpowiedzialność dłużników wekslowych, a także poręczycieli wekslowych, nie została w nich ukształtowana jednolicie. W polskim prawie przyjęty został model oparty na zasadzie niezależności zobowiązania wekslowego względem pozawekslowych stosunków prawnych (zasada abstrakcyjności weksla). Podstawowe znaczenie dla analizy wzajemnej regulacji stosunków wekslowych i pozawekslowych ma stwierdzenie, że z charakteru stosunków obligacyjnych wynika, iż dłużnik może podnieść wobec wierzyciela jedynie zarzuty przysługujące mu wobec niego osobiście. Zobowiązanie wekslowe jest niezależne od stosunku prawnego, który był gospodarczą przyczyną jego zaciągnięcia. Niezależność ta nie może być jednak postrzegana w kategoriach absolutnych. Jeżeli posiadaczem weksla jest remitent czyli pierwszy wierzyciel (tutaj spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.), to przysługują mu dwa roszczenia – ze stosunku podstawowego oraz z weksla, z tym, że tylko raz może on uzyskać zaspokojenie swojej należności i do niego należy wybór roszczenia. Zgodnie z ogólną zasadą dłużnik może podnosić wszystkie zarzuty przysługujące mu osobiście względem wierzyciela, ale żadnych ponad to. Dotyczy to również wierzyciela z zobowiązania wekslowego. Nie ulega zatem wątpliwości, że w stosunkach między bezpośrednimi kontrahentami wekslowymi samodzielność (abstrakcyjność) zobowiązania wekslowego ulega osłabieniu. Wobec pierwszego wierzyciela wekslowego dłużnik wekslowy może bowiem bronić się zarzutami wynikającymi ze stosunków osobistych łączących go z remitentem. Oczywistym jest przy tym, że możliwość obrony dłużnika wekslowego wobec pierwszego wierzyciela wekslowego przez odwoływanie się do stosunków osobistych, nie dotyczy tylko przypadków weksla in blanco, lecz jest ogólną zasadą znajdującą zastosowanie także w razie wystawienia weksla zupełnego.

Zarzuty przysługujące dłużnikom wekslowym są ograniczone lub nawet ulegają wyłączeniu, jeżeli prawa z weksla zostały przeniesione przez indos. Odpowiedzialność dłużników wekslowych jest jednak łagodniejsza, jeżeli weksel

znajduje się nadal w rękach remitenta jako pierwszego wierzyciela. Klasyfikacja zarzutów wekslowych może być przeprowadzona według różnych kryteriów, jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz doktrynie powszechnie przyjęty został podział na dwie podstawowe grupy: 1) zarzuty obiektywne i 2) subiektywne. Zasadniczo można stwierdzić, że grupę tzw. zarzutów obiektywnych stanowią zarzuty, które dłużnik może przeciwstawić każdemu wierzycielowi. Do zarzutów obiektywnych zdecydowanie można zaliczyć zarzuty odnoszące się do braku właściwej formy weksła, podrobienia, przerobienia weksła, a także sfalszowania podpisu na wekslu. Drugą grupę stanowią zarzuty subiektywne, które są oparte na stosunkach osobistych zachodzących pomiędzy dłużnikiem a określonym wierzycielem, i odnoszą się np. do ważności tego właśnie stosunku osobistego.

Zgodnie z art. 30 i następnymi ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe – „zapłatę weksła można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (aval) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części; poręczenie może dać osoba trzecia lub nawet osoba, podpisana na wekslu”. Poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył, a zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. Poręczenie wekslowe jest zobowiązaniem abstrakcyjnym, niezależnym od umowy łączącej poręczyciela z osobą, za którą poręcza, ani od tego, czy umowa taka istnieje. Poręczenie wekslowe jest nieodwołalne. Nie może być odwołane nawet wówczas, gdy zostało udzielone na wekslu in blanco.

Formułując zarzuty obiektywne, którym pozwany dał wyraz w zarzutach do nakazu zapłaty, M. B. stwierdził, że nie złożył własnoręcznych podpisów pod deklaracją wekslową i wekslu in blanco, a te które tam widnieją zostały sfalszowane.

W związku z powyższymi zarzutami, Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań pisma i dokumentów M. D., który w opinii z dnia 1 marca 2021 r. ponad wszelką wątpliwość stwierdził, że pozwany M. B. był wykonawcą podpisów (zapisów (...)) pod deklaracją wekslową z dnia 3 marca 2015 r., jak również wekslem in blanco wypełnionym w dniu 11 lipca 2019 r. (k. 175-176).

Podobnie rzecz miała się w przypadku zarzutów pozwanego, że w dniu podpisania deklaracji wekslowej i weksła in blanco znajdował się w stanie wyłączającym świadome i swobodne podjęcie decyzji, wyrażenie woli i zrozumienie podjętych czynności. W odniesieniu do tych zarzutów, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: lekarza psychiatry K. M. i psychologa M. M.. Po analizie załączonej do akt sprawy dokumentacji, a także po przeprowadzeniu badania pozwanego, w opinii sądowo-psychiatryczno-psychologicznej z dnia 2 lutego 2023 r. biegli zgodnie stwierdzili, że pozwany M. B. był zdolny do swobodnego oraz świadomego podejmowania decyzji i wyrażenia woli, jak i zrozumienia znaczenia czynności podjętych w dniu 3 marca 2015 r. (k. 280v).

Wystawienie weksła własnego in blanco rodzi po stronie wystawcy i poręczyciela wekslowego w stosunku do remitenta zobowiązanie zapłaty sumy wekslowej. Wystawienie weksła samo w sobie nie stanowi nigdy podstawy zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Podstawa ta znajduje się zawsze poza stosunkiem wekslowym i ma swoje źródło w stosunku cywilnoprawnym łączącym wystawcę weksła z remitentem. Wystawienie weksła ma na celu albo nowację istniejącego zobowiązania wystawcy albo też zabezpieczenie takiego zobowiązania już istniejącego lub mogącego powstać w przyszłości na gruncie określonego stosunku cywilnoprawnego. W drugim przypadku, gdy wystawienie weksła ma na celu zabezpieczenie wierzytelności, zobowiązanie cywilne nie wygasa, lecz istnieje nadal. Wskutek tego wierzycielowi przysługuje, obok roszczenia pierwotnego wynikającego ze stosunku cywilnoprawnego, nowe roszczenie oparte na wekslu. Przedmiot obu roszczeń jest ten sam i zaspokojenie wierzyciela następuje tylko raz. Ponieważ weksel jedynie zabezpiecza wierzytelność cywilną, dlatego dłużnikowi przysługują przeciwko roszczeniu wekslowemu te wszystkie zarzuty, jakie mu przysługują przeciwko roszczeniu cywilnemu. W przypadku wystawienia weksła sytuacja dłużnika staje się o tyle trudniejsza, że wydanie wierzycielowi weksła stwarza domniemanie istnienia w chwili wydania weksła wierzytelności w wysokości sumy wekslowej i przerzuca w ten sposób ciężar dowodu przeciwnego na dłużnika, gdy tymczasem w braku weksła dowód istnienia i wysokości wierzytelności obciąża wierzyciela. Jeżeli zatem dłużnika łączy z wierzycielem stosunek cywilnoprawny, w związku z którym dłużnik zaciągnął wobec posiadacza weksła zobowiązanie wekslowe,

to może on podnosić również wszelkie zarzuty wynikające z tego stosunku „podstawowego”. Jeżeli weksel jest wystawiony in blanco, dłużnikowi (poręczycielowi) przysługuje również zarzut uzupełnienia weksła niezgodnie z zawartym porozumieniem. W ten sposób spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego, na którym oparty był pozew, przenosi się na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Ten ostatni bowiem stosunek rozstrzyga o tym, czy i w jakim zakresie istnieje po stronie dłużnika zobowiązanie wekslowe zaciągnięte wobec wierzyciela w celu zabezpieczenia wierzytelności cywilnej. Oczywiście jest, że przedmiotem powództwa pozostaje nadal roszczenie wekslowe, Sąd zaś bada jedynie i rozstrzyga, czy i w jakim zakresie podniesione przez dłużnika zarzuty, oparte na stosunku cywilnoprawnym, czynią roszczenie wekslowe powoda bezzasadnym. Łączność między zobowiązaniem z weksła gwarancyjnego a zobowiązaniem ze stosunku podstawowego oznacza, że zaspokojenie jednego powoduje wygaśnięcie drugiego oraz, że bezpodstawność roszczenia cywilnoprawnego pociąga za sobą bezpodstawność roszczenia opartego na wekslu. Z kolei bezpodstawność roszczenia opartego na wekslu nie pociąga za sobą bezpodstawności roszczenia cywilnoprawnego. Tym samym, istnieje możliwość dochodzenia tego rodzaju roszczenia w odrębnym procesie. Jeżeli zatem dłużnik podnosi zarzut subiektywny polegający na: nieważności umowy, braku wymagalności roszczenia, bądź braku udowodnienia wysokości roszczenia, której wykonanie miał zabezpieczać weksel, to powód nie może poprzestać wyłącznie na powoływaniu się na abstrakcyjność zobowiązania wekslowego. Oznacza to, że posiadacz weksła nie ma (nie może mieć) wobec dłużnika więcej praw niż wynika to ze stosunku podstawowego. Brak tego stosunku już w chwili zawarcia umowy (jego nieważność) będzie uprawniał dłużnika do uwolnienia się od odpowiedzialności w procesie opartym na wekslu. Nieistnienie ważnej przyczyny wystawienia weksła pozwala bronić się pozwanemu podniesieniem zarzutu, że zapłata sumy wekslowej w takiej sytuacji do rąk kontrahenta stanowiłaby nienależne świadczenie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz doktrynie prawa cywilnego ugruntowany jest pogląd, że zarzuty subiektywne skuteczne są wyłącznie względem kontrahenta „stosunku osobistego”. Absolutnie żadnych ograniczeń w tym względzie nie statuuje treść art. 17 prawa wekslowego. Ograniczenia (wyłączenia) te dotyczą możliwości podnoszenia przez dłużnika zarzutów subiektywnych względem osób, które nabyły od kontrahenta „stosunku podstawowego” weksel w drodze indosu. W takiej sytuacji takowe zarzuty mogłyby zostać podniesione wyłącznie wówczas, o ile można nabywcy zarzucić, że wiedział o istnieniu zarzutu i nabył weksel w tym celu, aby pozbawić dłużnika możliwości jego podniesienia, zarazem działając na jego szkodę. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Przedmiotowy proces „wekslowy” toczy się pomiędzy stronami „stosunku podstawowego”, a wystawiony weksel miał cechy weksła gwarancyjnego, stanowiącego zabezpieczenie wierzytelności wynikających z zawartej pomiędzy stronami umowy handlowej z dnia 3 marca 2015 r. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie pozostaje obecnie sporne, że weksel własny in blanco może być wekslem gwarancyjnym.

W ocenie Sądu Okręgowego, wszystkie dodatkowe podniesione przez pozwanego M. B. zarzuty, o ile potraktować je jako tzw. zarzuty subiektywne, a które odnosiły się do stosunku podstawowego, i towarzysząca im argumentacja, były chybione i miały na celu wyłącznie uniknięcie przez pozwanego odpowiedzialności za zaciągnięte przez spółkę Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. zobowiązanie.

Akcentowana przez pozwanego okoliczność, iż w dniu 29 grudnia 2016 r. dokonał zbycia posiadanych w spółce udziałów na rzecz S. G., pozbawiona była doniosłości prawnej. Pozwany M. B. – składając dwa własnoręczne podpisy pod wekslem in blanco – wystąpił w podwójnej roli, raz jako członek organu osoby prawnej, tj. spółki Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., która zabezpieczyła względem powodowej spółki swoje zobowiązania mogące powstać w wyniku realizacji umowy handlowej z dnia 3 marca 2015 r., a dwa – jako osoba poręczająca (osoba trzecia). Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego M. B. jako poręczyciela wekslowego irrelevantne pozostawało to, jaki był w 2019 r. (data wypełnienia weksła) jego wcześniejszy bądź obecny status w spółce Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w G..

Mimo, że już w 2016 r. pozwany M. B. w korespondencji mailowej informował powodową spółkę o trudnej kondycji (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., a także o problemach natury osobistej prezesa zarządu S. G., kooperacja obydwu spółek trwała, a umowa handlowa nr (...) z dnia 3 marca 2015 r. była realizowana. Jak wynika z treści powyższej umowy, została ona zawarta na czas nieoznaczony, nie została również przez żadną ze stron wypowiedziana lub rozwiązana. Z kolei załączone do pozwu faktury VAT, których pozwany w toku procesu nie zakwestionował, dokumentują, że w czerwcu 2017 r. powodowa spółka sprzedała i dostarczyła spółce Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. towary

(sprzęt) za kwotę 205.792,81 zł. Dodatkowo w dokumencie z dnia 10 września 2018 r. pozwana spółka dokonała potwierdzenia salda według stanu na dzień 31 lipca 2018 r., które obejmowało niezapłacone należności objęte m.in. pięcioma fakturami załączonymi do pozwu.

W piśmie z dnia 11 lipca 2019 r., w którym pozwana spółka została wezwana do zapłaty, powód określił datę płatności weksla na dzień 26 lipca 2019 r.

Jak podniesiono we wcześniejszej części uzasadnienia, wydanie wierzycielowi weksla stwarza domniemanie istnienia w chwili wydania weksla wierzytelności w wysokości sumy wekslowej i przerzuca w ten sposób ciężar dowodu przeciwnego na dłużnika, gdy tymczasem w braku weksla dowód istnienia i wysokości wierzytelności obciąża wierzyciela. Skoro zatem jednym z zarzutów pozwanego M. B. było rzekomo nieprawidłowe wyliczenie przez powoda odsetek od należności głównej na dzień wypełnienia weksla, obowiązek wykazania tej okoliczności spoczywał właśnie na pozwanym. Nic nie stało oczywiście na przeszkodzie zawnioskowaniu choćby dowodu z opinii biegłego do spraw księgowości celem dokonania stosownych wyliczeń, ale takowej inicjatywy dowodowej pozwany M. B. nie podjął.

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd orzekł jak w wyroku. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 par. 1 kpc. Nakazem zapłaty z dnia 5 września 2019 r., który uprawomocnił się w stosunku do części pozwanych, zasądzona została na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwota 7.200 zł. W związku z tym, iż zarzuty od nakazu zapłaty skutecznie wniósł pozwany M. B., ostateczna należna z tego tytułu opłata winna być ustalona na zasadach ogólnych. Przy wartości przedmiotu sporu plasującej się w granicach od 200.000 zł do 2.000.000 zł, opłata ta powinna wynieść 10.800 zł. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego M. B. na rzecz powoda dodatkowo kwotę 3.600 zł. Sąd nakazał również pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa brakującą część wynagrodzenia biegłej psycholog M. M. (550,20 zł), która została tymczasowo pokryta z sum Skarbu Państwa.